Wie was ik?
Wie ben ik?
Wie zal ik zijn?

Nick Bootsma.

Nick Bootsma
2014
Schiedam, Nederland
Omslagfoto: Pouka de Graaff
ISBN: 9789462546011
Voor: N.

Voor: N.

1.

-1-

Op een zonnige zondagmiddag zit ik altijd op het terras van café restaurant ‘t Paard in Den Haag. Een geel-blauw gestreepte parasol houd een groot deel van de warme zonnestralen tegen. Ik geniet van een heerlijk verkoelend briesje wind en een ijskoud glas Hertog Jan bier. Ik steek met stijl een sigaret op. Camel. Met stijl is met een Zippo. Daarna werp ik een blik op de grote kerktorenklok en zie dat ik nog 1 uur te gaan heb voordat mijn schoonzus komt. Nog 1 uur rust betekent dat.

Ik wenk de ober en vraag hem of hij een glas schotse whisky zonder ijs wilt brengen. Hij knikt en loopt gelukkig meteen weer weg. Ik mag die asociale obers niet. Geen sympathie voor! Ze vinden zichzelf heel wat, maar ik vind dat ze niks voorstellen. Vroeger was ik ook zo, schaam me diep voor mezelf. Vandaag de dag nog meer dan vroeger, want ik haat de oude ik.

Zonde, gezien deze geweldige dag, dat die verdomde Amber, mijn schoonzus, mij vanochtend zo nodig op moest bellen om te vragen of ik mee wilde gaan om een pak uit te zoeken voor haar ontembare en eigenwijze zoon.

‘Naar jou luistert hij wel en jij hebt immers verstand van dat soort zaken,’ was haar argument, wat zij uitsprak op haar gebruikelijke opdringerige en gebiedende manier van spreken.

‘Nonsens!’ had ik nog gezegd. ‘Hadden ze hem maar beter op moeten voeden!’ dacht ik, maar helaas kan ik zulke gedachtes niet uitspreken.

Toch ga ik mee, want ik heb immers niks beters te doen. Ze wordt me na een half uur toch wel weer zat, hoop ik. Mijn broer en zijn vrouw zien mij liever gaan dan komen. Ze vinden dat ik een onverzorgd, brutaal, verwaand en lui persoon ben. Ik denk dat ze er nooit goed

tegen gekund hebben dat ik veel geld verdien met het schrijven van boeken en columns, het spelen van muziek op podiums - althans dat deed ik - en het discussiëren op televisie. Ze gunnen mij ook niks! Ik heb me verrot gewerkt voor de stinkende rijkdom waarin ik nu verkeer. Ik heb me kapot gezweet voor al die Italiaanse maatpakken waar ik nu in rondloop. Nu mogen die liefhebbers van goede doelen mij niet meer, omdat ik geen geld geef aan een goed doel. Ik ga toch geen geld geven aan Unicef, zodat een van de vele ambassadeurs een nieuw zwembad in de tuin aan kan laten leggen! Geen cent krijgen die oplichters van mij! Geen cent!

Het trieste is nog wel dat zij, mijn broer en Amber, niks anders doen dan opscheppen over het feit dat ze familie zijn van een beroemde schrijver. Ze leven in een schijnwereld die ze op een bijzonder en afschuwelijke manier bij elkaar gelogen hebben. Waanzin is nog een milde omschrijving als je ze tegen elkaar of andere hoort praten. Ik schaam me diep voor dit soort mensen! Zeker omdat het familie is. Ik schaam me nog dieper dan dat ik me voor mezelf schaam.

Ik zie er tegen op om haar een hand te moeten geven, wanneer ze hier is. Drie zoenen mag trouwens niet meer, want ze vind dat ik te nat zoen. Ik kan nog wel even door gaan met negatieve dingen noemen over mijn broer en zijn vrouw, maar dat is zonde van mijn tijd. Zonde van de kostbare tijd.

Ik denk altijd maar: ‘Het is en blijft mijn broer en ik hou van hem, wat betekent dat ik indirect ook van zijn vrouw hou.’

Ik zal volgens oude Bijbelse gewoontes gewoon met haar trouwen als mijn broer sterft of haar verlaat, maar dat is meer vanwege haar schoonheid dan vanwege haar sympathieke innerlijk.

Ik zie haar in de verte lopen. Zoals gebruikelijk is ze veel te vroeg. Kijk haar eens lachen en trots kijken als ze naar mij toe komt lopen! Ze